

РЕШЕНИЕ

№ 2519

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **121** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Инспектората към Висшия съдебен съвет, против Решение № 2204/11.05.2023г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 130-ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 3949/2023г.

В касационната жалба са наведени оплаквания за допуснати съществени нарушения на материалния закон. Оспорва се извода, че процесното нарушение следва да бъде възприето като маловажен случай, доколкото от събраните по делото доказателства се установява по безспорен и категоричен начин неговото допускане. Сочи се, че обстоятелството, че процесната декларация е подадена със закъснение от 13 дни е отчетено чрез налагането на минимална по размер санкция. Иска се отмяна решението на СРС и на потвърждаване на издаденото наказателно постановление.

Ответникът – В. Р. Д., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила въззивното решение. Не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА

С Наказателно постановление № 3/17.02.2023г., издадено от главен инспектор на Инспектората към В., на В. Р. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300лв., на основание чл.408 а ал.1от ЗСВ, за нарушение по чл.175в ал.1, т.2 вр. чл.175а, ал.1, т.1 ЗСВ

С процесното решение, първоинстанционният съд е приел, че нарушението е безспорно установено, но поради неговата маловажност е отменил наказателното постановление, прилагайки разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в касирания съдебен акт.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се позовал на събраните и приети по делото доказателства, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

Настоящата инстанция намира, че първоинстанционният съд, при правилно изяснена фактическа обстановка, е достигнал до законосъобразни правни изводи, с което правилно е приложил материалния закон.

СРС е приел за установено, че наказаното лице е извършило вмененото му нарушение. Приел е, че нарушението е доказано безспорно, като за него е съставен АУАН и НП, съответни на материално правните норми на закона и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Приел е обаче, че в конкретния случай са налице условията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и деянието съставлява маловажен случай. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими доказателства – писмени и гласни.

Тези изводи се споделят изцяло и от настоящата инстанция. При определяне на маловажните случаи при административните нарушения следва да се съобразяват разпоредбите на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т. 9 от НК. Съгласно правната норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, субсидиарно да се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. В ЗАНН законодателят не е дал дефиниция на понятието "маловажен случай", поради което следва приложимите критерии при определяне на дадено административно нарушение като "маловажен случай" да се изведат от чл. 93, т. 9 от НК. Легалното определение на "маловажен случай" по чл. 93, т. 9 от НК е този случай, при който извършеното престъпление, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на

деяния от съответния вид. По тези критерии настоящата инстанция намира, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е приложима към конкретния случай.

За установяване на общественоопасния характер на деянията поначало следва да бъдат изяснени характерът, начинът и степента на засягане на обекта, специалните качества на деца и субективните особености на неговата проява. В конкретиката на настоящия казус, отрицателното въздействие на осъщественото от касатора деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което прилагането на административнонаказателна репресия се явява обществено неоправдано. Наказаното лице не е целяло укриване на факти за имуществото и интересите си, няма данни при проверката декларацията да е била нередовна, нарушението е констатирано, след като вече е била представена декларацията и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата. Следователно, с конкретното поведение на Д. в незначителна степен са засегнати защитаваните от правната норма обществени отношения. Действително, закъснението е безспорен факт, но същото предвид неголемия срок от 13 дни, не е попречило на контролния орган – ИВСС, да осъществи правомощията си по проверка на имуществената декларация и нейното публикуване. Налагането на наказание в този случай не би постигнало целите на чл. 12 от ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че първоинстанционното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2204/11.05.2023г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 130-ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 3949/2023г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдия М. Б..

Не съм съгласна с приетото в мотивите от мнозинството на съдебния състав, което несъгласие изразявам в настоящото особено мнение :

С разпоредбата на чл. 175а, ал. 1, т. 1 във вр. с чл.175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ е предвидено задължение за съдиите, прокурорите и следователите да подават пред Инспектората към Висшия съдебен съвет декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от възникване на качеството, което е основание за деклариране.

Безспорно по делото се установява, че В. Р. Д. не е подала пред Инспектората

към Висшия съдебен съвет декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ в едномесечния срок от възникване на качеството й „следовател“ в Окръжен следствен отдел в Окръжна прокуратура – С.. Не се спори между страните, че декларацията за имущество и интереси е подадена с 13 дни закъснение, а именно: на 14.12.2022 г.

Не споделям доводите на мнозинството, че случаят е маловажен, тъй като наказаното лице не е целяло укриване на факти за имуществото и интересите си, не са налице данни при извършената проверка от ИВСС подадената декларация да е нередовна, поради което реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата. Също така не споделям заключението, че с конкретното поведение на Д. в незначителна степен са засегнати защитаваните от правната норма обществени отношения, тъй като закъснението е в сравнително кратък срок от 13 дни и не е попречило на контролния орган – ИВСС, да осъществи правомощията си по проверка на имуществената декларация и нейното публикуване и налагането на наказание в този случай не би постигнало целите на чл. 12 от ЗАНН.

Считам, че за извинимо закъснение следва да се приеме такова, което е съпътствано от обективни причини, които реално да попречат на задълженото лице да подаде декларацията в срок. В случая видно от изложеното в жалбата пред районния съд Д. посочва като причина да не подаде в срок декларацията, че преди стъпването й като следовател в Окръжна прокуратура – С. е упражнявала свободна професия като адвокат и едновременно член на Управителния съвет на САК, което е създавало в нея напрежение, предвид обстоятелството че е трябвало да приключи задълженията си като адвокат и едновременно да спази сроковете за подаване на всички изискуеми се документи във Висшия съдебен съвет. Също така е посочила, че „незнанието на закона не оправдава нарушителя, но и никъде в интернет пространството, както и на хартиен носител в съответните институции няма указания за новопостъпилите в длъжност като мен“. Очевидно е че горните съображения не могат да обосноват обективни пречки за подаването на декларацията в срок, нито пък са от категорията на смекчаващи такива отговорността.

При тези данни и установено подаване на декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ след срока по чл. 175в, ал.1, т. 2 ЗСВ считам, че деянието не може да се квалифицира като „маловажен случай“ по смисъла на пар. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, тъй като макар и формално от обективна страна, то не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито пък са налице многобройни смекчаващи обстоятелства. Фактът, че нарушението е извършено за първи път, обосновава налагането на минимална глоба, както и е сторено с НП, но в никакъв случай не и освобождаване на нарушителя от отговорност. Считам, че за определянето на едно нарушение като „маловажен случай“ е ирелевантно обстоятелството с колко дена е закъснението при формалните нарушения, доколкото в пар. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН са посочени ясно критериите, които служат при определянето му за такова и сред които срокът не присъства. В случая видът и характерът на накърнените обществени отношения, свързани с декларирането на имуществото на магистратите, не навеждат на извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид. Преценени в своята съвкупност, смекчаващите и отегчаващите обстоятелства водят до единствения възможен извод за законосъобразност и обосноваване на наложената имуществена санкция в размер на

300 лева, тъй като тя се явява адекватна и справедлива с оглед цялостната установена фактическа обстановка по делото.

За пълнота на горното следва да се отбележи, че в горния смисъл е трайната съдебна практиката на касационните състави на АССГ по прилагането на института на „маловажен случай“ за нарушения, свързани с подаване на декларации след сроковете, определени в други закони като например ЗДДС, ЗКПОНКПИ /отм./, КСО и др., при които глобите за такъв вид нарушения варира от 1000 до 5000 лева.

СЪДИЯ: